

Της **Δέσποινας Λαγδά**

Καταγγελία (αν και ως ουσιαστικό δεν μου πολυαρέσει...)

Δυστυχώς, σε αυτή την περίπτωση, που θα εκθέσω, δεν μπορώ να βρω άλλη λέξη.

Ως μαμά (συνδικαλίστρια -επίσης λέξη που δε μου ταιριάζει, αλλά κάπως πρέπει να σας «συστηθώ») παρακολούθησα, μαζί με άλλους συναδέλφους από το ίδιο συνδικαλιστικό όργανο, πριν από κάποιες μέρες -θερμές του φετινού καλοκαιριού- συνέλευση Ένωσης Γονέων, σε έναν Δήμο μάλλον ιδιαίτερο! Κυρίως για το πώς φτάνεις στην περιοχή...

Έτσι κι αλλιώς, ιδιαιτερότητες υπάρχουν σχεδόν παντού... Οι οποίες πολλές φορές είναι για καλό - ή για καλό πρέπει να είναι!

Η εξαρχής αντιμετώπιση της συνέλευσης μπορεί να χαρακτηριστεί και ως πλέον αντιδημοκρατική...ΔΥΣΤΥΧΩΣ.

Βαρύς ο χαρακτηρισμός...ΔΥΣΤΥΧΩΣ.

Όχι τόσο για εμάς που πήγαμε να παρακολουθήσουμε (μέλη του Δ.Σ. της Ομοσπονδίας Ενώσεων Συλλόγων Γονέων & Κηδεμόνων Περιφέρειας Αττικής), αλλά κυρίως για το «απάνθρωπο» μεταξύ τους κλίμα.

Κλίμα «κάτσε κάτω, εγώ μιλάω...» από τον Πρόεδρο της Ένωσης και Πρόεδρο της συνέλευσης, μέλη του προεδρείου της συνέλευσης τα μέλη του Δ.Σ. της Ένωσης (για να εξηγούμαι: παράτυπο δεν είναι, αντιδεοντολογικό και αντιδημοκρατικό είναι. Και μάλιστα το χαρακτηρίζω ως «αντιδημοκρατικό», γιατί το σώμα ΔΕΝ ρωτήθηκε αν έχει αντιπρόταση...)

Σε γενικές (και ειδικές) γραμμές, το σώμα -πλειοψηφικά- ακολουθούσε (σερνόταν καλύτερα) στη γραμμή προέδρου.

Ο λόγος κατά το δοκούν... Λογικό (δυστυχώς) για τέτοιες αντιλήψεις & πρακτικές. Το «εγώ» στο μεγαλείο του... **και** από τους τοπικούς «άρχοντες».

Υπήρχε σοβαρό θέμα καταγγελίας, εκπροσώπου της Ένωσης, σε επιτροπή που έχει την ευθύνη για τα σχολεία... Σημειώνω ότι σε όλους τους Δήμους της χώρας, τα σχολεία μας λειτουργούν υπό την αιγίδα & φροντίδα των Δ.Ε.Π. και των σχολικών επιτροπών. Προβλέπεται συμμετοχή δημοτικών συμβούλων που έχουν την ευθύνη και τον πρόεδρο (από τη Δημοτική Αρχή), και συμβουλευτικά ή αντιπαραθετικά δημοτικών συμβούλων της αντιπολίτευσης, ενίοτε και μελών τοπικών φορέων, λαϊκών μελών (ανάλογα με την πλειοψηφία...), εκπροσώπων της εκπαιδευτικής κοινότητας (ΕΛΜΕ-Δ.Ο.Ε), εκπροσώπων εκλεγμένων γονέων από τις Ενώσεις του κάθε Δήμου (σ' αυτό το σημείο εξηγώ γιατί είναι απαραίτητες, για μια ακόμα φορά, η συμμετοχή μας και οι συλλογικές διαδικασίες). Δικαίωμα (και υποχρέωση) συμμετοχής στις παραπάνω επιτροπές έχουν ΜΟΝΟ οι γονείς που είναι εκλεγμένοι από τις συνελεύσεις των συλλόγων γονέων & κηδεμόνων, για την Ένωση συλλόγων Γονέων & Κηδεμόνων (δευτεροβάθμιο όργανο του γονεϊκού κινήματος!). Οι Ενώσεις εκλέγουν τους αντιπροσώπους γονέων για τις αρμόδιες δημοτικές επιτροπές. Όπου δεν υπάρχουν Ενώσεις Γονέων, με ευθύνη της Δημοτικής Αρχής, οφείλουν να δημιουργηθούν. Φροντίζουμε για τη δημοκρατική λειτουργία, τη λειτουργία της Δημοκρατίας -δεν βρίσκουμε κάποιον γονιό...και του λέμε έλα κι εσύ στις επιτροπές...

Για να μη γίνει κάποια παρερμηνεία, η συγκεκριμένη Ένωση είναι «νομότυπη» στα παραπάνω.

Κλίμα έντονο, φορτισμένο, διασπαστικό –από την ξεκάθαρα στημένη πλειοψηφία.

Μάλιστα προσπάθησαν να το «ρίξουν» και σε προσωπικά του παρελθόντος, που μπορεί και να υπάρχουν, όπως σε όλες τις μικρές μας κοινωνίες, αλλά ήταν εμφανές ότι οι λόγοι ήταν πιο ουσιαστικοί.

Η μοναδική φορά που μας επέτρεψαν να μιλήσουμε ήταν όταν από λάθος ερμηνεία (παρερμηνεία του καταστατικού της Ένωσης) ήθελαν να εξηγήσουμε ένα θέμα.

Συνέφερε μάλιστα τον/την πρόεδρο και γι' αυτό μάλλον μας έδωσαν τον λόγο...

Όταν μάλιστα ο συνάδελφος που τοποθετήθηκε, πήγε να πει **μια κουβέντα παραπάνω**, περί διεκδίκησης, **περί αγώνων**, σε κλίμα ενωτικό...ούτε λίγο ούτε πολύ...του είπαν κάτσε κάτω...

Όταν πήγαμε στη συνέλευση και είπαμε ότι είμαστε από την Ομοσπονδία Γονέων, μας ρώτησε ο ή η πρόεδρος αν έχουμε πρόσκληση, από ποιόν/α, πώς το μάθαμε... Επίσης κατά την ομιλία του/της τόνισε ότι η Ένωση έχει αποφασίσει τη **ΜΗ** συμμετοχή της στην Ομοσπονδία...(Το καταστατικό της συγκεκριμένης Ένωσης στο Αρ. 21 σημείο 10 αναφέρει πώς εκλέγονται οι αντιπρόσωποι και για την Ομοσπονδία...)

Δεν θα αποφάσιζα να γράψω, δημόσια, για τη συγκεκριμένη συνέλευση, αν ήταν μόνο τα παραπάνω... Έχουμε όργανα, συμμετέχουμε, συζητάμε, λύνουμε προβλήματα (σε ό,τι περνάει από το «χέρι» μας) ή διεκδικούμε την επίλυση των ζητημάτων, μέσα από τις συλλογικές διαδικασίες του γονεϊκού κινήματος. Συνδικαλιστικά και **κινηματικά**. Με συμμετοχή, πρωτίστως, στα σχολεία. Πηγή έμπνευσης και δράσης που βασίζεται σε καθαρίο κοινωνικό ιστό.

Δυστυχώς (έχω επίγνωση ότι γι' άλλη μια φορά χρησιμοποιώ το συγκεκριμένο επίρρημα) βρεθήκαμε αντιμέτωποι με τη «διαφορετικότητα». Όχι με τη διαφορετικότητα που έχουμε μάθει αρκετοί/ες να υπερασπιζόμαστε, αλλά για την άλλη... Αυτήν που έχει μάθει η πλειοψηφία της κοινωνίας μας να τη θεωρεί δεδομένη. Αυτήν που οφείλουμε να σπάσουμε! Αυτήν που δεν αντέχουμε, αυτήν που μας βρίσκει αντίθετους/ες. Γι' αυτόν τον λόγο αποφάσισα να δώσω δημοσιότητα στα παραπάνω και στα επόμενα.

Ο βασικός λόγος που με έκανε να μιλήσω δημόσια για όλα αυτά είναι ότι η συνέλευση έγινε σε σχολείο. Συνηθίζεται, **καλώς** φυσικά, πιτσιρίκια να παίζουν στις αυλές των σχολείων! Μεγάλα (εφηβικά), πιτσιρίκια (δημοτικού) κλπ. Εικόνα που έχουμε όλοι/ες μας από τις γειτονιές μας. Σημ: αν δεν την έχουμε καλό είναι να την αποκτήσουμε...

Στο σχολείο ήταν σε όλη τη διάρκεια της συνέλευσης παιδιά που έπαιζαν, χωρίς να μας ενοχλούν καν στην κουβέντα μας (δηλαδή στον μονόλογο... της πλειοψηφίας)! Σημ: έπαιζαν σ' ένα από τα προαύλια του σχολείου, στο πλαϊνό και όχι μπροστά από τον χώρο της συνέλευσης.

Η περιοχή έχει **και** Ρομά, παιδιά και ενήλικες. Ενσωματωμένο κομμάτι της μικρής τους κοινωνίας, αλλά εκτιμώ ότι ο/η πρόεδρος δεν ΑΝΤΕΧΕΙ τη συνύπαρξη με αυτό -εδώ δεν αντέχει τη συνύπαρξη στο όργανο (ΔΣ) με τα μέλη που διαφωνούν μαζί του/της!

Σε κάποια στιγμή, βγαίνει από την αίθουσα για τσιγάρο... Λογικό.

Βλέπει όμως μπροστά της ένα «ρομάκι». Ήδη από νωρίς ήταν κι άλλο ένα, που δεν προφηλακίστηκε – υποψιάζομαι ότι δεν το σχολείο...έχω ήδη πεταχτεί από τη θέση μου, όταν κατάλαβα ότι κάτι πάει να πει στο παιδί. Τη ρωτάω πολύ ήρεμα: γιατί το διώχνετε; Απάντηση: δεν ξέρεις εσύ...κάνει φασαρίες...είναι τσιγγανάκι...Δεν τα θέλω μες στα πόδια μου, ΔΕΝ τα θέλουμε μες στα πόδια μας.

Παρότι περίμενα τέτοιου είδους λόγια από τη μεριά του/της, έμεινα «κάγκελο»!

Γιατί άλλο να ξέρεις ότι οι **ρατσιστές** έχουν τέτοιες αντιλήψεις κι άλλο να έρχεσαι αντιμέτωπος/η με την **ωμή** πραγματικότητα.

Πρόλαβα και είπα ότι δεν είναι σωστός τρόπος, ότι σε κανένα παιδί δεν μιλάμε έτσι...
είχε δει...

Με ύφος που ταιριάζει στον χαρακτήρα του/της, **όχι** όμως και στο επάγγελμά (λειτουργήμα...) του/της - εκπαιδευτικός στη Β΄βθμια. Λέει στον πιτσιρικά να φύγει

Η απάντηση: με τον δείκτη μου έδειξε την αίθουσα... μου είπε να πάω να κάτσω στη θέση μου, ότι είναι εκπαιδευτικός (και γονέας, προσθέτω εγώ...) και ξέρει πολύ καλά τι κάνει...

Να πάω να κάτσω και να μην ανακατεύομαι...γιατί είμαι μόνο ακροατήριο...(νομίζω ότι σκεφτόταν...δεν μας φτάνει που σας επιτρέψαμε να παρακολουθήσετε, θα μας πείτε και τι θα κάμουμε στο «μαγαζί μας»...Άντε πια...)

Επειδή **ΚΑΘΕ ΠΑΙΔΙ ΕΧΕΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗ ΜΟΡΦΩΣΗ**, επειδή υπερασπίζομαι και αγωνίζομαι για ένα άλλον κόσμο...καταλαβαίνετε, το γιατί αποφάσισα να γράψω...

Στη σέντρα με κάτι τέτοιους! Οι τοπικές (δημοκρατικές & συλλογικές) κοινωνίες , να συμβάλουν στην αντιμετώπιση τέτοιων & παρομοίων φαινομένων.

Ενάντια σε κάθε ρατσιστική & φασιστική αντίληψη και πρακτική.

Δέσποινα Π. Λαγδά (μέλος Δ.Σ. Ομοσπονδίας Ενώσεων Συλλόγων Γονέων & Κηδεμόνων Περιφέρειας Αττικής, για την Αγωνιστική Παρέμβαση Γονέων)
Ιούνης 2016